

hozzászokott, hogy csupa rendkívüli dolgot várjon, így hát egészen értelmetlen és megokolatlan volt, hogy most egyszerre valami rendes dolog is történt.

Munkához látott tehát és hamar elfogyasztotta a süteményt.

MÁSODIK

A könny

— Furcsul, egyre furcsábbra meglepődött, hogy felejtett magyarul beszélni, mint a világ látója. Lábai, Isten vele, a lábait, amikor lenéztek szíre kerültek. — Ó, fogja ezután felhúzni rányát? Én már nem igeleték, most már boldog

— De azért kedves — gondolta, — mert majd arra, amerre én hatok? Majd új cipőt karácsonyra. — És máris lesz keresztülvihető ez dárral fogom elküldeni ságos, hogy az ember saját lábának. És hogy

Nagyságos

Jobb Lábam

Szőnyeg

Alisztól szeretette